

metal volno, saj je dobro zvezana in se dobro drži na plečih.« In ne vzame sukna.

Tedaj gresta dalje in zagledata na poti zavrženo obleko. Pametni kmet vrže sukno stran, zveže obleko ter jo naprti na pleča. Neumni pa pravi: »Čemu zametati volno, saj je dobro zvezana in se krepko drži na plečih.«

Ko gresta zopet dalje, zapazita, da leži srebrna posoda na tleh. Pametni mož vrže stran obleko in pobere, kolikor more, srebra in ga odnese. Neumni pa ne vzame s pleč volne; saj je bila dobro zvezana in je krepko stala.

Še gresta dalje, pa zapazita, da leži na tleh zlato. Pametni pomeče srebro proč in pobere zlato. Neumni pa pravi: »Čemu bi metal proč volno, saj je dobro zvezana in se krepko drži na plečih.«

Tedaj odideta domov. Na potu ju pa ujame ploha in tako namoči volno, da jo vrže neumni stran in pride prazen domov. Pametni pa prinese domov zlata in še volno, ki jo je pobral.

J. E. Bogomil:

Spomladi.

Mladost in pomlad sta si sestri. Mladost polna življenja, pomlad ravnotako. Ali ne zahrepeni mladina ravno spomladi po igrah? Vse živi, pa bi ravno mladina ne živela? Vse se giblje, pa bi se mladina ne gibala? Vsa narava hiti izpod trde zimske odeje vun na pomladno solnce, pa bi se naši otroci oklepali še zimske peči?

Pred Koparjevo hišo je danes vse živo. Ravno je Ivanka na vrsti, da vrže žogo. Komu naj jo dá? Vsak bi jo rad. Zato tudi vsevprek kriči: »Meni, meni! Ivanka, meni, no!« Ivanka pa še ugiblje, komu

bi jo dala. Reziki? Tončku? Mali Betki? Mogoče Francku, ki se tako malomarno drži? Lojzek jo bo dobil, lenuh nepozljiv; Ivanka že vé, zakaj. Zato, da jo bo še enkrat metala.

Pa bo šlo spet od kraja, pa ne tako kakor prvič. To bi bilo predolgočasno. O, drugič bo šlo vse drugače.

»Rezika!«

Rezika se zgane, nastavi ročice, a zastonj.

»Francek! Lojzek!«

Vse zastonj, nobeden je ne dobi.

»Tonček!« zavpije Ivanka, vrže jo pa proti Reziki, ki niti ne pričakuje več, da jo dobi. To ti je premetenka, ta Ivanka, kaj?

Zopet jo meče Ivanka, ker nihče ni žoge ujel. Seveda spet drugače, sicer bi vsak vedel, kdaj mu prileti žoga v naročje.

»Francek!«

Naenkrat zavpije Ivanka in vrže obenem žogo proti Francku, ki se seveda kaj takega ni nadejal. Pa je res križ dobiti žogo od Ivanke!

Zopet jo bo Ivanka metala. Lahko bi še nagajala, če bi hotela, pa ne mara.

Betki gre že na jok. Zakaj ji vendar Ivanka ne dá žoge? No, pa naj jo ima!

Betka še ne zna te igre, ima pa pri sebi dobro učiteljico Marico. To bo zopet žuborenja in cvrčanja in vpitja, preden bo kdo žogo ujel. Marica pa zna to umetnost, umetnost metanja in nagajanja, še bolj kot Ivanka. Če vidi, da so vsi pripravljeni, nalašč vrže žogo proti Rezikini punčki, ki leži med igro zraven otrok in čaka, kedaj bo ona dobila žogo. Ta jo pa prav gotovo nikoli ne bo ujela.

Tu je pa že malo goljufije zraven, kajne? Zato je pa tudi vpitje takrat toliko večje, ko se užaljena igrajoča mladina čuti prevarano. Zato pa pride takrat ponavadi Rezika na vrsto, in prepir je poravnán, ker vsak vé, da bo sedaj prav lahko prišel na vrsto. Rezika namreč še ne zna te umetnosti tako kakor Ivanka in Marica.

Tudi Tonček igra pošteno; bolj navihana sta pa Francek in Lojzek. Včasih morajo poseči vmes celo ata in mama.

Ko je igra končana, je pa konec tudi vsakega nagajanja in prepíra. Pozabljena je sleherna krivíca: vse je odpúščeno in poravnano.

Francka Zupančič:

Jagoda.

Bil je vroč junijev dan. Na ziblajoča se žitna polja in cvetnodehteče travnike je sulo še preveč žarko solnce svoje žarke.

Jezusček se je dopoldne igral pred hišo v Nazaretu s cveticami in kamenčki. Donesel je svoji ljubi materi v posodici vode, nabiral pri mizarski mizi svojega reditelja ostružke in jih skrbno donašal v kuhinjo.

Popoldne je šla Marija z božjim Detetom v senčen in hladen gozd. Tja niso mogli pripekati solnčni žarki skozi goste vrhove gozdnega drevja.

Marija je vedela, da biva Jezus rad v gozdu. Tam je že večkrat sedel in poslušal skrivnostno šumenje smrek, trkanje žolne in ljubeznive speve krlatcev. Ali pa je opazoval mah, ki je umetno preprezal gozdna tla, ali pa se igral z vevericami, srnami in zajčki, ki so dohajali krotko k njemu; trgal je rad tudi cvetke in maline za svojo ljubo mater.

Tudi danes ima s seboj košarico, da nabere malin. Sveta družina je bila uboga, in sveto Dete, četudi še majčkeno, je že tudi pomagalo pri vsakdanjih potrebah.

Lahko je bilo božjemu dečku, napolniti koša-